



JAN PALOUČEK

cesta k uzdravení

O DARU LÉČENÍ

Jan Palouček

CESTA
K UZDRAVENÍ

O DARU LÉČENÍ

Nakladatelství KAZDA

1. Alternativní medicína

Úloha alternativní medicíny

Výrazu „alternativní medicína“ se používá k označení diagnostických a léčebných metod stojících mimo rámec běžných lékařských postupů a prováděných zpravidla osobami bez lékařského vzdělání. Její postavení není snadné, neboť narušuje staré pořádky v medicíně. Naštěstí ji nelze dost dobře zakázat, protože očividně dobře funguje.

„Alternativní léčebné postupy“ se často považují za pouhou náhražku nebo doplněk klasického medicínského úsilí – zejména v případech, kde klasická zdravotní péče nedokáže vyjít vstříc oprávněným potřebám pacienta nebo prostě selhává. Skutečná úloha alternativní medicíny nespočívá v doplňování klasické medicíny, a již vůbec ne v jejím zpochybňování, ale v jejím přetvoření. Alternativní medicína přináší nový, rozšířený pohled na problematiku zdraví. Je však nemyslitelné, aby klasická medicína byla někdy zcela nahrazena medicínou alternativní. Další pokroky v klasické medicíně jsou ovšem možné jen za předpokladu, že se změní její princip. Dosavadním principem je rovnice: pozemský člověk = hmota. Správným principem, který se medicína dosud zdráhá uznat a který v budoucnu zcela změní její podobu, je rovnice: pozemský člověk = duch ve hmotném těle. Nelze tvrdit, že všechny druhy alternativní medicíny se ubírají právě tímto směrem, ale ve svém souhrnu představují určitě inspirativní proud nových nebo také staronových léčebných možností. Zdánlivá jednoduchost diagnostických a léčebných postupů svádí k mylné domněnce, že se dají vcelku snadno osvojit. Avšak osvojit se dá vždy jen technika, podobně jako při hře na hudební nástroj nebo při čemkoliv jiném. Skvělá technika sama o sobě není ještě schopna

vyvolat hluboký účinek. Velikost účinku je závislá především na nitru člověka. Podobně jako v hudbě nezní jen tóny, ale také hudebníkova duše, je tomu i při léčení. V tom spočívá hlavní tajemství, které odlišuje hudebního virtuosa od obyčejného hráče. Proto se každý hráč na hudební nástroj nebo kdokoliv jiný, kdo chce dosáhnout ve svém oboru opravdového vrcholu, musí připravovat také vnitřně. Čím více se bude ve svém nitru přimykát k věčným pravdám, tím větší ohlas musí vzbudit jeho výkon u všech lidí, kteří mají otevřené srdce. To platí i pro léčitelství. Proto ti, kteří si kladou za cíl dosahovat v těchto disciplínách dobrých výsledků, musí věnovat většinu svého času nejenom jejich studiu a praxi, nýbrž především svému vnitřnímu rozvoji.

U léčitelství přistupuje navíc ještě nezbytný předpoklad určitých vrozených vloh nebo schopností, jimž se na školách nelze naučit. Člověk se proto nemůže rozhodnout, že vystuduje léčitelství. Může si však tento dar přát.

Nemoc – překvapující katastrofa?

Nemoci jsou nejčastějším důvodem, proč člověk navštěvuje lékaře nebo léčitele. Ani dnes není nouze o nemocné lidi, kteří o významu zdraví začínají uvažovat teprve v okamžiku, když o něj přišli.

Nemoc se považuje nejčastěji za katastrofu, která náhle a často bez viditelných příčin krutě mění běh života. Člověk je překvapen a klade si otázku, proč právě on je tím postiženým. Ano, nezřídka má dokonce dojem, že na něj padl los v temné loterii osudu.

Nemoc však nepřichází bez příčiny. Pokud se někdo domnívá, že onemocnět je snadné, pak se mýlí. Onemocnět vyžaduje naopak velmi mnoho úsilí. Často po mnoho let musí člověk investovat svůj čas, energii a prostředky na to, aby se jednoho dne konečně dočkal odpovídajícího

výsledku – nemoci. Nemoc je jeho výpěstkem, a je jen škoda, že na něj nemůže být hrdý. Stál ho přece kus života.

Přijmout odpovědnost za ztrátu svého zdraví je pro většinu lidí nepříjemnou záležitostí. Ve snaze vyhnout se této nepříjemné konfrontaci vynakládají veliké úsilí na to, aby se v roli pachatele ocitl někdo jiný. Přímo detektivní pozornost se proto zaměřuje na nepřehledný zástup patogenních faktorů a okolností. Na lavici obžalovaných se ocitají nevinní, přičemž skuteční viníci, nemocní, maskovaní v roli postižených, jsou alespoň dočasně osvobozeni od nutnosti zabývat se pocitem vlastní odpovědnosti. Avšak ani lidé, kteří pocíťují jistou spoluodpovědnost za ztrátu svého zdraví, nemají o této věci dostatečně správnou představu. Nemoci nevznikají totiž jenom v důsledku chyb v tělesné životosprávě, nýbrž především v důsledku špatně usměrněného vnitřního pohybu. Tímto vnitřním pohybem je zaujetí člověka pro určité věci, nebo také jejich odmítání. Toto tíhnutí určitým směrem vytváří základ pro jeho myšlení a emocionální život, a je proto zodpovědné i za vznik nejrůznějších psychických tlaků, jimiž trpí také tělo. Tímto jednoduchým způsobem, jen na základě svého pohledu na život a svět, určuje každý člověk svému prožívání směr. Příčinou nepříznivých duševních stavů odpovědných za vznik onemocnění nejsou tedy okolnosti nebo situace, nýbrž způsob, jakým jsme se rozhodli je vnímat.

Nemoc je ve většině případů svědectvím narušeného spojení s celkem. Člověk je v tomto spojení plně závislou, tedy podřízenou stranou. Místem jeho zrodu a nakonec i jeho partnerem je stvoření. Chce-li zůstat naživu a zdrav, musí s ním udržovat harmonické spojení, což znamená tolik, jako naučit se v něm žít v souladu s pravidly, která jsou v něm nastavena pro všechny stejně. Říká se jim přírodní zákony. Ty také bezvýhradně uznáváme a dbáme jich – s výjimkou svého života. Tam nastává veliký

problém, protože jsme si navykli hledat pro sebe výhody a stavět se tak nad zákon v povýšené domněnce o své výjimečnosti. Jsme však prozatím výjimeční jen svojí zaostalostí a zatvrzelostí, s jakou se odmítáme vřadit do běhu tohoto nádherného celku jako jedna jeho část. Proto nás nezkráceně postihují zdravotní a jiné katastrofy. Jejich ničivé dopady jsou důsledkem přerušného spojení.

Jako tvor vybavený svobodnou vůlí může se sice člověk zákonitostí života vzpírat, neměl by pak ale překvapeně hledět na výsledek. Zachovávat spojení znamená žít tělesně i duševně v souladu s přírodními zákony. V duševní oblasti se tyto zákony promítají do morálních zásad, k nimž je třeba počítat i názory na život a jeho smysl. Morálka a smysl života nejsou tedy proměnnou veličinou, kterou je možno podle vlastních potřeb upravovat, ale pevnou, neotřesitelnou konstantou vesmíru nezávislou na běhu času. To je jistě veliké překvapení pro ty, kteří si zvykli morálku upravovat podle svých soukromých potřeb a představ, a kteří si dokonce myslí, že smysl života si každý může vybrat. Je to právě naopak. Morální zákon se nikdy nezměnil, stejně jako se nikdy nezměnil a nebude měnit smysl života. Proměnlivé jsou pouze lidské názory a míra, v jaké se člověk přibližuje či vzdaluje pravdě.

Člověk žijící vnitřně ve správných morálních zásadách, žije také v souladu s přírodními zákony. Život podle vlastní modifikace morálního zákona vytváří zpočátku neviditelný energetický konflikt, jenž se dříve nebo později přenesení do hmotné roviny. Způsob vnitřní existence, tedy názory, v nichž člověk žije, jsou proto tím podstatným, co vytváří, nebo naopak narušuje jeho vazbu k celku a rozhoduje tak i o jeho zdravotním osudu.

Léčení

Jestliže nemoc je důsledkem narušení vztahu s celkem, léčení musí být snahou směřující k opačnému cíli, tj. k obnovení této vazby. Oddělenost si každý způsobuje sám. Chce-li tento stav změnit, musí to být znovu on sám, kdo se o to nejvíce namáhá. Je však nesrovnatelně pohodlnější obviňovat nevyzpytatelný osud, náhodu nebo jiné okolnosti než myslet na vlastní odpovědnost. Tímto sebeklamem se člověk jen vzdaluje možnosti uzdravení a promeškává čas, který mu osud přinesl k hlubšímu zamyšlení nad svým životem. Pokud se mu nepodaří vymanit se z role oběti a chudáka, nemůže očekávat, že ho napadne něco spásného.

Nemoc je v nejobecnější rovině následkem jakékoliv nevědomé nebo i úmyslné ignorace jasně stanovených pravidel života, znamením, že člověk vede život podle vlastních pravidel. Nemoc není trestem, ale imunitní reakcí celku, který se brání šíření nákazy. Je nápravným opatřením, pobídnutím k jinému pohledu na život.

Vykládáme-li si léčení jen jako snahu o likvidaci nějakého problému, aniž bychom se pokusili nalézt skutečnou příčinu jeho vzniku, bojujeme se sedmihlavým drakem, jemuž každá useknutá hlava okamžitě znovu naroste.

Léčení musí být cestou ke ztracenému souzvuku. Cestou, na níž se člověk učí pokoře a novému způsobu života. Po této cestě je možné kráčet jen dobrovolně, z vlastního rozhodnutí, neboť není možné změnit se na předpis. Lékař nebo léčitel mohou nemocného na této cestě provázet, pokud již sami proputovali tu její část, na níž chtějí pomáhat.

Skutečné uzdravení je obnovením spojení. Nemůže nikdy nastat bez obratu v myšlení, bez převratných změn v názorech a návycích. Pouhé potlačení příznaků nemoci, či operativní odstranění nemocného orgánu může sice přinést pacientovi výraznou úlevu a potřebný čas, ale nespočívá

v nich ještě ani zdaleka skutečné uzdravení, tím méně záruka trvalého zdraví.

Lékař nebo léčitel?

Otázka, kdo má oprávnění léčit, je dodnes předmětem mnoha sporů. Mnoho lékařů již získalo k alternativní léčbě kladný vztah a mohou svým pacientům nabídnout kombinaci dvou vzdělání. Jsou to nakonec hlavně pacienti, kteří svým zájmem a potřebami povzbuzují lékaře k tomu, aby si rozšiřovali obzor. Stále více pacientů oprávněně požaduje, aby se s nimi zacházelo jinak než jako s pouhou hmotou. Vedou je k tomu jejich osobní zkušenosti, jejich prožitky, které jsou pro ně nevyvratitelnou skutečností. Od lékařů očekávají, že budou jejich vnitřní život respektovat, a nikoliv zesměšňovat a popírat. Přesto je však stále ještě dost lékařů, kterým v tom brání vzdělání, hrdost na akademické hodnosti nebo strach ze ztráty prestiže. Na druhé straně však zájem o alternativní medicínské fenomény v řadách lékařů nepřetržitě vzrůstá, což každoročně přináší nové důkazy o jejich existenci. Odmítání a nevědomost lékařů na tomto poli se tak stává stále více otázkou jejich nedostatečného vzdělání a zájmu.

Na rozdíl od lékařů, kterým je společné víceméně jednotné vzdělání, jsou léčitelé velmi nesourodou skupinou, která se neřídí žádnými závaznými pravidly. Tato okolnost má svoje dobré i stinné stránky. Člověk, který je nadaný léčivou silou, ji získal darem od Stvořitele, a to zcela nezávisle na pozemském vzdělání. Otázku, jak tuto sílu správně používat, mu pomohou rozřešit jen jeho vlastní zkušenosti. Proto potřebuje jistou volnost a prostor pro jejich získávání.

Na druhou stranu nenesou léčitelé za své konání, v porovnání s lékaři, téměř žádnou odpovědnost. Často jim chybí i ty nejzákladnější znalosti, které by jim umožňovaly spolupráci s lékaři, po níž někdy volají.

Prozatím však neexistují žádná opatření, která by tuto naléhavě nutnou spolupráci umožňovala. Odmítavý vztah klasické medicíny staví fenomén léčitelství víceméně mimo zákon. Léčivá energie oficiálně neexistuje, přestože většina lidí včetně lékařů ví, že existuje. Ví to na základě vlastní zkušenosti. Je to stav bezvlády, který vytváří nezdravý prostor pro řadu lidí nemajících ani poctivé úmysly, ani pravé léčitelské schopnosti. Tito lidé svým působením diskreditují hodnotné výsledky a působení opravdových léčitelů.

Otázka „Lékař nebo léčitel?“ staví zcela nesprávně do konfliktu dva póly léčebného umění, které jsou rovnocenné a mají spolupůsobit ve prospěch zdraví pacienta. Jsem přesvědčený, že v budoucnu bude spolupráce lékaře a léčitele nejenom možná, ale zákonem vyžadovaná. Předpokladem takové spolupráce bude ovšem přesná znalost vlastních možností jak ze strany lékaře, tak i léčitele. Tato spolupráce umožní stanovit pro každé onemocnění optimální léčebnou taktiku. Např. příprava na operaci, vlastní operace i rekonvalescence může probíhat za spolupůsobení léčitele. Tím budou vytvořeny mnohem příznivější podmínky pro celkový průběh lékařského zákroku.

Mohou léčitelé škodit?

Skutečných léčitelů nikdy mnoho nebylo a nikdy mnoho nebude. Přirozená schopnost každého člověka vnímat neviditelný svět a zprostředkovávat přenos síly je u léčitele vystupňována. Bereme-li v úvahu jen skutečné léčitelské schopnosti, které se u člověka vyvinuly přirozeným způsobem, pak je bezpředmětné obávat se jakéhokoliv rizika, spojeného s působením léčivé síly.

Přesto je však třeba zmínit se o některých negativních aspektech.

Nebezpečí fyzického poškození vzniká zejména tehdy, přecení-li léčitel svoje diagnostické nebo léčitelské schopnosti a nepředá-li pacienta včas do péče lékařů. Také vysazení určitých léků bez vědomí a souhlasu lékaře může přivodit zhoršení zdravotního stavu. Tímto způsobem mohou poškodit pacienta zejména ti léčitelé, kteří svoje schopnosti mylně považují za nadřazené a nepoznali dosud svoje omezení. Léčitelé, kteří si osvojili dostatek vědomostí i odpovědnosti, nikdy svoje pacienty tímto způsobem neohrozí. Při použití skutečné léčivé síly není třeba obávat se ani nežádoucího analgetického účinku, který by mohl dočasně potlačit příznaky závažného onemocnění.

Od skutečného zhoršení zdravotního stavu je třeba odlišit běžné reakce doprovázející léčení, které jsou způsobeny obnovením průtoku energie. Mezi nejčastější reakce patří následující: zavrať a lehčí poruchy pohybové koordinace, připomínající stav lehké opilosti, pocity silného tepla, únava, která je pociťována jako příjemná a často vyústí v krátký a tvrdý spánek, přechodné zhoršení obtíží, horečky, zimnice.

Ojedinele se můžeme setkat s lidmi, kteří vystupují sice jako léčitelé, avšak jejich hlavní schopností je odčerpávat životní sílu svým klientům, což zpravidla činí neúmyslně, zřídka záměrně.

Mnohem závažnější škody však vznikají působením léčitelů v duchovní rovině. Léčitel, ať si to již uvědomuje, či ne, zprostředkovává při svém působení také svoje názory na život a jeho smysl. Je-li působení léčitele účinné, spočívá v tom pro pacienta nezřídka i důkaz toho, že názory léčitele jsou pravdivé. Člověk, který si svou představu o životě teprve formuje, může tak být snadno a nepozorovaně zaveden na falešnou cestu. Začne-li pak v tomto smyslu jednat a žít, vytváří si mnohem větší překážku, než byl jeho původní zdravotní problém.

Jak se pozná dobrý léčitel?

Dobrý léčitel povzbuzuje tělo i ducha. Jeho působení má přinášet jak tělesnou, tak i duševní úlevu. Hlavním cílem dobrého léčitele by nemělo být jen tělesné uzdravení, ale především vnitřní proměna pacienta poskytující i jeho tělu novou oporu. Měl by se zabývat jeho životem, a nikoliv jen jeho zdravotním problémem. Čím více toho bude léčitel vědět o souvislostech mezi pozemským a duchovním světem, tím lépe může ukazovat nemocnému cestu.

Posuzování léčitelských schopností je komplexní záležitostí, která se nemůže obejít bez vyjádření pacienta, lékaře a dalšího léčitele. Měřítkem léčitelských schopností nemá být jen fyzické uzdravení, k němuž nemůže často z různých důvodů dojít. O vývoji onemocnění rozhoduje nejenom léčebné umění, ale především vnitřní stanovisko člověka. Způsob, jakým vede léčitel pacienta k pochopení naléhavosti změny v jeho životě, je často tím podstatným ukazatelem jeho schopností. Pacientovi potom přináleží úloha myslet a jednat. Přijme-li nový úhel pohledu na život a jeho smysl, přinese mu již jen tento vnitřní posun veliké obohacení, novou motivaci a perspektivu. Protože si duševní pohyb bezprostředně vynucuje také změny v tělesné rovině, získává i tělo ihned novou sílu k obnovení svojí zákonité činnosti.

Protože jsou léčitelské schopnosti darem, jsou současně také závazkem. Léčitel má tohoto daru využít ke svému osobnímu růstu a ke znovunalezení ztracené cesty k Bohu. Dar léčení je proto každému léčiteli závažnou upomínkou na jeho vlastní nesplněné povinnosti. Často spočívá pro člověka v léčitelských schopnostech jediná možnost jeho vlastní záchrany, neboť jiným způsobem by nebyl schopen napravit to, co svým předchozím působením v minulých inkarnacích napáchal. Na léčitele by se v jeho vlastním zájmu mělo hledět jako na člověka, který má sám co

napravovat a poznávat, a nikoliv jako na nadřazenou bytost, která je zde jen k tomu, aby rozdávala nadpozemskou pomoc.

V témže smyslu má každý léčitel pomáhat i druhým lidem. Skromně a s vědomím vlastní nedostatečnosti má druhé povzbuzovat v jejich víře, vracet jim odvahu a obracet jejich pohled vzhůru.

Kdo není dosud schopen spatřovat v daru léčitelských schopností tento hluboký smysl, neměl by jej vůbec posuzovat.

2. Příčiny nemocí

Nemoci jsou běžnou součástí života téměř každého z nás. Když přijdou, musíme si na ně přivykat jako na nechtěné průvodce, kteří se objevili znenadání, často bez viditelné příčiny, aby nám z nejasných důvodů zkazili radost ze života. Proto se jim snažíme vyhnout, snažíme se je zahnat, potlačit, vymýtit, vítězit nad nimi, bojovat s nimi, léčit je. Jsou to naši nepřátelé. Proto se také zajímáme o to, kdo je na nás poslal.

Protože nejsme vychováváni k tomu, abychom začínali hledat u sebe, hledáme ve svém okolí. A opravdu se nám daří nalézat tisíce příčin, které nemoci způsobují. Jsou to bakterie, viry, znečištěné životní prostředí, méněcenná strava, soused nebo manželka, kteří nám lezou na nervy a jednoho dne nám způsobí infarkt, politika, alkohol nebo také pradědeček se svojí nepovedenou genetickou výbavou, kterou jsme po něm zdědili. V boji proti příčinám nemocí nám nelze upřít zápal a neohroženost. Zabíjíme bakterie, odstraňujeme nemocné a přebytečné orgány, nebo je naopak doplňujeme (někomu jinému pak chybí), pokutujeme vyvážení toxického odpadu, pěstujeme biopotraviny, odhalujeme stále nové patogenní faktory a polykáme léky, které slibují naději.

Děláme toho tolik, že bychom měli být vlastně zdraví. Je zde však jedna zneklidňující skutečnost: není tomu tak. Nejsme zdraví a ani se neuzdravujeme, neboť jinak bychom museli zdraví umírat. Až příliš jsme si totiž zvykli na to, že umíráme na nemoci, přestože bychom měli umírat proto, že se náš čas naplnil. Léčením se propadáme často jen z jedné nemoci do druhé, až se jednoho dne stane jejich součet neslučitelný s životem.

Víra v uzdravení je lidem často odňata již na počátku nemoci, neboť se dozvídají, že dostali nemoc chronickou, nevyléčitelnou, nebo dokonce zhoubnou, smrtelnou. Tyto názvy neříkají však o skutečné povaze nemocí vůbec nic, nýbrž ukazují pouze na míru porozumění, s níž se k nemocím přistupuje. Takové chápání nemocí dělá z lidí odsouzence, kteří čekají na vykonání rozsudku. Jedinou šancí, kterou dostávají, je šťastná náhoda a zázrak. Čekají na objev spásného léku, čekají, až někdo jiný zemře, aby si přivlastnili jeho orgány, čekají, že budou mít štěstí. A pak jsou tu také lidé, kteří přežili, přestože se již jejich uzdravení nepředpokládalo. Měli štěstí? Pomohla jim příroda? Proč se vyléčili, přestože trpěli stejnou nevyléčitelnou chorobou jako mnoho jiných, kteří jí podlehli? Jsou jich tisíce, desetitisíce a možná i více. Ale i kdyby byl jen jediný, spočíval by v jeho uzdravení důkaz o tom, že se nejednalo o nevyléčitelnou nemoc, ale o nemoc, kterou se u jiných nepodařilo vyléčit. Zbývá otázka: proč?

Přestože existují nemoci banální, středně těžké, až nakonec i ty nejzávažnější, poskytují nejlepší možnost k odhalení příčin nemocí právě ty posledně jmenované. Těžké onemocnění staví člověka před skutečnost, o níž téměř celý život věděl, ale snažil se na ni nemyslet: zemře, a to pravděpodobně dříve, než předpokládal. Kromě snahy o uzdravení začíná především jinak hospodařit s časem, který mu nejspíše zbývá. Snaží se vyrovnat dluhy ve vztazích k lidem a k životu vůbec, jejichž existenci a tíhu najednou více vnímá. Jasně pociťuje, že stojí před prahem, za nímž končí vláda světských zákonů a možnost obelhávat s jejich pomocí sebe i druhé. Cítí přítomnost pravdy, která nezná příkrášlování a vrhá jasné světlo na jeho skutky, na jeho myšlenky, přání i žádosti. Možná vyvstane i přání, aby mohl ještě mnohé změnit, vyrovnat nebo napravit. Toto přání je zesíleno často i vědomím o jsoucnosti vyšší moci, která řídí běh světa i lidských životů, moci, jíž člověk za svého života téměř nedbal, nebo se jí

dokonce snažil protivit nebo ji zesměšnit. Pod tlakem nemoci a hrozícího pozemského konce uznává, že nežil dobře. Toto uvědomění, které člověk-prožije spíše jako hlas ve svém nitru než jako myšlenky vyjádřené slovy, je předstupněm pokory. Za nějaký čas se jeho zdravotní stav začíná lepší. Podle toho, jaký způsob léčby člověk podstoupil, začínají se připisovat i zásluhy za jeho uzdravení. Léčebné metody, léky a další možnosti, které člověk při své léčbě použil, se dostávají do popředí zájmu, neboť nikdo nepochybuje o tom, že právě ony jsou příčinou uzdravování. Jsou totiž tím jediným, co člověk viditelně podniknul, co tedy mohli spatřit i druzí. Ale kdo nahlíží do lidského nitra? Kdo si uvědomuje, že právě v tom nezbadatelném tichém okamžiku, v němž se v člověku zlomila jeho pýcha a ješitnost, spočívá počátek zázraku?

Lékaři hledají příčiny nemocí, neboť dobře vědí, že s odstraněním příčin musí zmizet i nemoc. Kde však leží příčina takzvaných nevléčitelných nemocí, z nichž se vyléčí jen nemnozí? Viditelná léčba, kterou v nesčetných variantách podstupují miliony lidí, zachraňuje přece jen některé, zatímco ostatní lidé nemoci podléhají. To je důkaz o tom, že léčbou nebyla ovlivněna příčina nemoci. Důkaz, že příčina nemoci nebyla správně poznána. Rovněž i důkaz o tom, že hybnou silou uzdravení nemohla být jen zevní procedura, nýbrž něco, v čem spočívá mnohem větší síla. Má význam za těchto okolností dále lpět na dosavadních představách o vzniku nemocí a hledat jejich příčiny jen v zevním světě, když je zde ještě vnitřní svět každého z nás, jehož význam jsme si již nejednou uvědomili?

Je nápadné, že nemocem snadněji podléhají lidé, kteří se nechtějí změnit. Mají svoje představy a návyky, z nichž nehodlají slevit. Naopak lidé, kteří přežili, nechali svůj dřívější život daleko za sebou. Dokázali se vymanit z role oběti, která trpí působením neznámých nepřátelských sil,

a uvědomili si, že jejich nemoc je projevem nedostatečné rezonance s vesmírem. Pochopili, že základ jejich nemoci spočívá v nesprávných představách o životě a jeho smyslu, neboť právě tyto názory určují jeho běh a veškeré situace, do nichž se člověk dostává. Začínají se zajímat o to, co udělali v životě špatně, a podnikají kroky k nápravě. Nikoliv však polovičatě, ze strachu nebo s postranní myšlenkou na návrat ke starému pohodlí, jakmile se stav trochu zlepší. Je to obrat z přesvědčení o sto osmdesát stupňů, v němž není místo pro kompromis. Přijmou nemoc jako výzvu ke zlepšení svého života a snaží se uvést jej do souladu s nejvyšším řádem. Začínají tento řád hledat. Lidé, kteří se uzdravili z nevléčitelných nemocí, dokazují existenci duchovní síly, neboť pohyb jejich ducha uvedl do pohybu i obranné síly těla a způsobil jeho viditelné uzdravení. Tam, kde se člověk nezačne uvnitř pohybovat tímto zdravějším způsobem, ale zůstává u navyklého způsobu pohybu, který vyvolal nemoc, to znamená, že člověk nadále žije ve svých starých názorech a představách, nemůže nastat žádné uzdravení. Tato vnitřní proměna je jediným společným momentem, který lze bez výjimky najít u všech lidí, kteří se uzdravili z nevléčitelných nemocí.

Jak naznačuje již slovo nemoc, jedná se u každého onemocnění o jistou ztrátu moci. Moc člověka spočívá však jediné ve spojení s celkem. Nemocný člověk je tedy ten, který s ním ztratil spojení, neboť z nějakého důvodu nedokázal zachovat soudržnost. Vesmír však nikdy nikoho netísí bez příčiny, ale vždy jenom tam, kde předchozí jemné signály, které měly člověka přimět k obnovení slábnoucího spojení, vyzněly naprázdno.

Jestliže si uvědomíme, že nositelem života v člověku je výhradně jeho duch, zatímco tělo včetně rozumu je třeba pokládat za oživený nástroj, je zřejmé, že udržování spojení s celkem, nebo naopak jeho ztráta je otázkou duchovního života. Duchovní život v nás, to jsou naše přání, touhy a cíle,

kteřé jsou inspirované naši představou o nejvyšších hodnotách života. Tato duchovní orientace nebo také dezorientace, kromě toho, že tvoří základ pro naše myšlenky a pozemské činy, je již sama o sobě zdrojem silného vyzařování, které zasahuje do vyzařování vesmíru buď harmonicky, nebo naopak rušivě. Člověk se tedy již vyznáváním určité životní filosofie nebo světového názoru staví do odpovídajícího poměru k celku, který svoji odpověď či reakci promítne do jeho života formou usnadnění, pomoci nebo také překážek. Tak se člověku po celý život dostává srozumitelné zpětné vazby, která ho nepřetržitě informuje o tom, zda jím zvolený způsob existence může ze strany celku očekávat podporu, či nikoliv.

Z uvedeného vyplývá, že *nemocí je již špatný postoj nebo názor*, který člověka vede k odpovídajícímu jednání. Z tohoto jednání, do něhož musíme zahrnout i myšlenky a citové stavy člověka, se může postupně vyvinout i tělesné onemocnění. Pokud bychom v budoucnosti chtěli provádět skutečnou prevenci onemocnění, museli bychom se zaměřit na prevenci takzvaných nezdravých názorů, to znamená představ, které celek nemůže akceptovat jako zdravé a pro svoji existenci prospěšné. Totéž platí i pro skutečnou příčinnou léčbu onemocnění, která by měla být založena na identifikaci konfliktních názorů, jejichž zastávání vytváří pro celek nepřijatelné vyzařování, proti jejichž původci se bude bránit.

Tím by ovšem nesmírně vzrostly nároky na lékaře a vůbec na všechny, kteří by chtěli lidem účinně pomáhat. Předpokladem pro takovou prevenci a léčbu by byla pro všechny dokonalá znalost všech zákonitostí, jejichž splňování požaduje stvoření od lidí výměnou za dar života a vývoje. Jedině na tomto základě je totiž možné najít v myšlení jednotlivce slabá místa a poukázat na ně. To je ovšem také všechno, co lze udělat. Konečné rozhodnutí musí učinit člověk sám a tím také pro sebe určí i následek: přijetí nebo odmítnutí, obnovení moci, nebo nemoc.

Dnes velmi populární schematizování duchovních příčin nemocí je značně zavádějící, neboť nepřihlíží k originalitě lidských osudů. Jenom neopakovatelný lidský příběh je klíčem ke správnému pochopení duchovní příčiny onemocnění. S tabulkou v ruce je možné odříkávat pouze to, co si o věci myslí druzí. Stanovení skutečné příčiny nemoci však vyžaduje rozvíjení vlastní schopnosti cítění, která je jediným nástrojem, s jehož pomocí lze navázat spojení s duchem jiného člověka, s jeho vnitřním životem.

Z těchto skutečností je možné vyvodit i směřodonné závěry pro prognózu každého onemocnění. Mnohem lépe se vyvíjejí ty případy, kdy je ze strany nemocného přítomna ochota, nebo dokonce nadšení přijímat nové podněty a měnit se, přestože zevní léčba nemusí být zrovna příliš šťastná. Opačně se vyvíjejí případy, kdy je zevní léčba v každém ohledu sice prvotřídní, ale nemocný očekává, že bude uzdraven. V léčení spatřuje pouze možnost, jak se vrátit ke starému způsobu života. To je zásadní omyl.

K uzdravení ze závažnějších nemocí je třeba vždy pomoci léčivé síly. Tato síla není na zemi běžně přítomna a musí být k zemi teprve přitažena. Rozhodující pro její uplatnění jsou vnitřní postoje nemocného člověka, který se rozhodne dát svému životu jiný směr. *Takový člověk neprosí tedy jen o uzdravení nebo záchranu, ale především o sílu k novým, lepším činům, jimiž chce dar uzdravení vyrovnat.* Při léčení se často uplatňuje i přítomnost druhého člověka, který je v různé míře nadán schopnostmi léčivou sílu přijímat a předávat. Také postoje a názory tohoto člověka spolurozhodují o míře zprostředkované pomoci, neboť jeho vnitřní zralost mu umožňuje navázat spojení jen s odpovídající úrovní léčivé síly. Chce-li léčitel svoje schopnosti stupňovat, musí usilovat o jasný a prostý život, v němž

na prvním místě stojí touha pomáhat druhým lidem na jejich cestě vzhůru. Tuto cestu musí ovšem nejdříve sám dobře znát.

Základním posláním nemoci je obnovení rovnováhy mezi jednotlivcem a celkem. Medicína však nepovažuje nemoc za léčebný prostředek pro duši, tedy za děj, který by měl mít vyšší smysl. Proto se obnovování rovnováhy odehrává prakticky jen ve fyzické rovině, v níž se však ve skutečnosti projevují jen následky nerovnováhy v rovině duchovní. Příliš velkou úlevu nepřináší ani soudobá psychologie, neboť vychází z předpokladu ryze fyzické existence. V těchto poměrech, kdy se po příčinách nemocí pátrá mezi pozdními následky, musejí skutečné příčiny nemocí zůstat často nepoznány. Tento stav dosvědčuje i samotná medicína, pro niž zůstávají příčiny většiny onemocnění nevyřešenou hádankou. Je totiž nutné připomenout, že za příčinu mnohých onemocnění nemohou být považovány kupříkladu biochemické poruchy, poruchy genetického kódu nebo jiných funkcí, neboť tím není zodpovězena otázka, kde mají tyto poruchy svůj skutečný původ. Je to pouze konstatování daného stavu bez dalšího vysvětlení o jeho původu a účelu. Proto se na jeho základě může rozvinout jen zevní pomoc, avšak nikoliv vnitřní. Tato absence znalostí skutečných příčin nemocí by měla být alarmující a měla by podněcovat k jejich hledání v duchovní rovině.

Svůj život nemůžeme nikdy vést mimo rámeček zákonitostí, jejichž jsoucnost jsme prostřednictvím vědeckého rozvoje poznali a plně je uznáváme takřka ve všech oblastech. Jedinou oblastí, kde se těmto zákonitostem vzpíráme a odmítáme je uznat, je náš život. Základní princip, který vládne světu a tím i lidským osudům, bychom mohli nazvat principem zpětnovazebného řízení. Tento princip sami uplatňujeme ve svém životě všude tam, kde si přejeme zachovat řád. Nalézáme jej

spolehlivě v nejmenších i v těch největších dějích jako základní oporu, jako záruku dalšího trvání a vývoje.

Nikdo se nepozastaví nad tím, že imunitní systém zdravého lidského těla usmrtí denně miliony buněk, které dosloužily nebo přestaly plnit svoji úlohu. Považujeme to za správné a máme úplnou pravdu, neboť bez této přísnosti by se naše tělo velmi brzy rozpadlo. Není v tom žádná krutost, když organismus zabíjí nádorové buňky, nýbrž právě jen přísnost a důslednost, bez níž se zachovávání zákonů nikdy neobejde. Naopak buňky, které plní svou úlohu správně a přispívají svou činností k upevnění zdraví organismu, získávají nárok na další existenci. Pravidla a zákony, jimiž chráníme celistvost a zdraví své rodiny, firmy nebo státu, mají tentýž smysl a ukazují, že považujeme zpětnovazebné řízení za naprostou samozřejmost ve všech oblastech, kde chceme zachovat zdravý stav. Proto by nás mohlo napadnout, že také stvoření, jehož velikost přesahuje možnosti našeho chápání, musí být ve svém chodu udržováno stejným způsobem. Pak ovšem nezbývá než přijmout skutečnost, že také my, jako jeho obyvatelé, jsme povinni odevzdávat za svou existenci protihodnotu. Stvoření ji vyžaduje, aby mělo důvod nás dále ponechat mezi těmi, kteří v něm smějí ve zdraví žít.

Přestože byla zmínka především o závažných onemocněních, vztahují se tyto zásady i na onemocnění ostatní. Zvláštní kapitolou duchovních příčin některých onemocnění jsou případy, kdy je nemoc součástí úkolu, který má člověk na zemi splnit. Nemoc mu v takovém případě pomáhá, aby našel správný směr a rychleji pro svůj úkol dozrál. I zde vychází tedy podnět ke vzniku nemoci z vlastního rozhodnutí člověka, které však na rozdíl od jiných případů nemá základ v jeho špatných názorech, nýbrž je motivováno snahou přinést pomoc.

Duchovní příčiny onemocnění jsou především nezdravé představy, které mají svůj původ v pocitu lidské výjimečnosti. Jen z tohoto ješitného pocitu se mohla vyvinout falešná domněnka, že jako lidé stojíme mimo zákon, jemuž se jinak bez odporu podrobuje celé stvoření. Tento pocit je sice zpočátku příjemný, neboť nenutí k převzetí plné odpovědnosti za svůj život, ale je jen dočasný. Onemocnění se potom stává signálem k hledání nesplněných povinností.